

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Măstărena Mărculescu

Taylor Stevens

Inocenții

un roman cu Vanessa Michael Munroe

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

3
TREI

Respect pentru oameni și cărți

Prolog

Se lăsă pe vine, cu lama între dinți și cu toate cele patru membre atingând pământul. Înclină capul și ascultă cu atenție, apoi trecu mai departe, printre tufișuri și pe lângă cadavrul de lângă picioarele ei goale.

Pe jos, în junglă, umbrele se ciocneau și se jucau amăgitor cu lumina, iar o tăcere nefirească înlocuia freamătul și sporovăiala coronamentului, ca și cum natura și-ar fi ținut respirația în timp ce era martora violenței.

Ea se opri atunci când o șoptă a aerului o anunță că în spatele ei se foiește ceva.

Fusese inteligent din partea lor să se deplaseze atât de silențios.

Ea își schimbă poziția, pregătită să îi înfrunte, atunci când aveau să vină.

Și aveau să vină, cu siguranță.

Această certitudine aduse cu ea un val de adrenalină.

Apoi urmă euforia.

Din frunziș apărură doi, purtând haine de camuflaj ief-tine și încălțăminte de cauciuc, fără arme de foc, doar cuțite. Avansau susținut, dând ocol, căutând, cu ochii sticloși din cauza setei de sânge, cu buzele răsfrânte a mârâit. Voiau s-o omoare, așa că trebuiau să moară.

Ea inspiră adânc și se concentrează, măsurând dimensiunea amenințării. Informațiile veneau în valuri, un instinct sălbatic îi oferea detalii cu o precizie de radar. Înțelegându-le slăbiciunea, se repezi în față pentru prima lovitură.

Atins.

Un țipăt sfâșie liniștea.

Dezechilibrat, primul atacator se prăbuși, iar ea se răsuci cu o mișcare elegantă, împingându-se în trupul lui pentru a se propulsa în al doilea bărbat.

Acesta se suci ca să evite ciocnirea și gâtul i se întâlnește cu lama întinsă de ea.

Bărbatul căzu.

Ea ateriză pe vine și, fără să se oprească, se întoarce la primul. Mâna la cap, cuțitul la gât. Repede, prin tendoane și ligamente.

Lupta durase doar câteva secunde și acum, în tăcere, vânătoarea se terminase. Ea stătea lângă cadavrele lor, în timp ce pulsul îi bătea zgomotos în urechi, și, după o clipă de ezitare, înjură. Fusese prea rapid. Prea ușor.

Respiră greu și se revoltă din cauza urii față de abilitățile care o țineau în viață, abilități care o făceau să câștige, abilități care aduceau inevitabil moartea.

Se lăsă în genunchi și acolo privi, pentru prima oară, fața celui mai apropiat vânător. I se păru că-l recunoaște și inima i se opri în loc. Se aruncă spre el.

Ochii lui deschiși erau verzi. Avea păr blond și o față dureros de familiară.

Sufletul ei pulsa pe un anumit ritm: Nu se poate să fie el. Nu el. Nu el.

Ochii lui ficși formulau, în moarte, o acuzație tăioasă. Ea icni cu o oroare mută în fața sângelui care se prelingea din gâtul lui și îi vopsea pielea în stacojiu.

Nu putea să respire.

Amețeală. Sufocare. Greață.

Reuși să tragă aer în piept. Acesta ajunse ca un val arzător în plămânilor ei osteniți. Un țipăt care porni din băierile sufletului i se ridică în corzile vocale, sfâșiind tăcerea și aducând în coroanele copacilor o rafală de bătăi de aripi.

Deschise ochii, cu capul dat pe spate, țipând în continuare dezlănțuit, cu furie, cu durere. Nu către bolta junglei, ci către plafonul camerei ei, plafonul alb vopsit cu modele și cu o nuanță din culoarea zorilor care intrau pe fereastră.

Vanessa Munroe icni. Perdelele foșniră ușor. Din minaretele din oraș răsuna chemarea la rugăciune, iar mâna ei continua să strângă mânerul unui cuțit înfipt în cealaltă parte a saltelei enorme.

Se trezi de tot și dădu drumul cuțitului de parcă ar fi fost încins, rostogolindu-se totodată jos din pat.

Privi în gol.

Lama lovise de două ori, o mărturie tăcută a ferocității crescânde a coșmarurilor ei. Cearșafurile erau leoarcă de transpirație. Se uită la bluza scurtă și la boxerii ei. Leoarcă. Iar Noah, dacă n-ar fi plecat la muncă devreme în dimineața asta, acum ar fi fost mort.

Capitolul 1

Casablanca, Maroc

În sfârșit, mulțimea avansă.

El luă geanta de jos și și-o așează pe umăr. Pășea încet și atent, resimțind durere și greață. Era ca o evadare colectivă din captivitatea transatlantică — străbătu culoarul și coborî din burta avionului, apoi trecu pe lângă burduful mobil și prin terminalele înșorite ale Aeroportului Mohammed V.

Trei zile de somn insuficient îl aduseseră aici, trei zile și trei vieți trecuseră de la acel apel telefonic de la orele mici ale dimineții care îi adusese dintr-odată veștile mult așteptate. Rămăsese în întuneric, țepăn pe marginea patului, căutând o variantă, până când, incredințat că de fapt există o singură cale posibilă, luase din nou receptorul și sunase în Maroc.

Am nevoie să-mi faci un serviciu.

Acestea fuseseră singurele lui cuvinte. Fără nicio introducere, fără nicio explicație, doar rugămintea aceasta.

— Spune-mi, zisese ea.

— Vin la tine.

Asta fusese tot. Fără la revedere, doar teama lui nerostită, învelită în cuvintele acelea și șoptită în noapte la telefon. Lăsase jos aparatul și apoi, cu palmele transpirate și cu mâinile tremurând, se așezase la calculator și își cumpărase bilet.

Avea nevoie de acel serviciu și parcursese jumătate din glob ca să-l ceară.

Acum mergea odată cu mulțimea, fără să-și dea seama, în timp ce în mintea lui apăreau și dispăreau cuvintele unei rugăminți stăruitoare; se derulau și o luau de la capăt; de la început la sfârșit, în aceeași buclă perpetuă care nu încetase deloc de la convorbire încoace.

Încetini. Se opri în fața unui geam mare. Se holbă la pista de aterizare goală, în timp ce pasagerii din spatele lui îl depășeau grăbiți.

Și dacă ar fi încercat, nu ar fi putut nicicum să numere toate aeroporturile și gările care îi umpluseră tinerețea; o colecție de vize și mutări nesfârșite care îi defineau viața. Fusese unul din cei opt frați care jucau șotron pe glob și ai căror părinți erau membrii unei secte. Laolaltă formau un grup dezorganizat de vagabonzi care călătoreau la clasa a doua.

Își șopti numele în geam, oricât de straniu ar fi fost asta chiar și pentru el. Sunetul pluti ca un omagiu încet și înăbușit al trecutului care îl adusese aici, trecutul care refuza să moară, chiar dacă fusese îngropat.

Sherebiah Gospel Logan.

Numele lui era Logan. Doar Logan. Întotdeauna Logan. Iar pentru cei puțini care îi cunoșteau și restul numelui, el dădea vina pe droguri și hipioți, ceea ce era mult mai ușor decât să încerce să explice ceea ce majoritatea n-ar fi putut să înțeleagă niciodată.

Disperarea îl obligase să vină aici, la singura persoană care înțelegea, singura persoană capabilă să îngroape trecutul pentru totdeauna. Dacă voia să facă asta. El avea nevoie de această favoare, avea nevoie ca ea să fie de acord și, în loc să vină cu ceva la schimb, venise ca un cerșetor, cu căciula în mână și cu nimic de oferit, în afară de legătura dintre ei și groaza lui secretă că răspunsul ei avea să fie nu.

Urmări cu privirea capătul șirului tot mai subțire de pasageri și membri ai echipajului care târau bagaje pe coridor și, în sfârșit, o luă în urma acestora.

Trecu pe la vamă și graniță pe pilot automat, până când ajunse în cele din urmă în sala de așteptare, iar acolo începu să caute, în oceanul de fețe, chipul ei. Se uită o dată, de două ori, până când în sfârșit o depistă. Stătea sprijinită de o coloană, cu brațele încrucișate și un zâmbet larg care spunea că îl așteaptă de ceva timp.

Vanessa. Michael Munroe. Cea mai bună prietenă. Familia lui. Salvator personal.

Nu semăna deloc cu femeia înăsprită de lupte care se întorsese cu opt luni în urmă de pe coasta de vest a Africii. Acum era aproape de nerecunoscut, cu pantalonii foarte largi și un batic fin. Era delicată și feminină, atât de diferită de ceea ce se așteptase el să găsească. Dar acum, când o vedea, putea din nou să sper.

El se opri pe loc, în timp ce ea se desprindea de stâlp ca să vină spre el, cu un zâmbet afectat și lipit de buze, făcându-și loc prin mulțime cu agilitate, ca o pisică. Până când ajunse lângă el, ochii ei cenușii nu se desprinseseră de ai lui nici măcar o clipă.

Apoi ea întinse mâna și îi ciufuli părul blond, gest care oricui altcuiva i-ar fi adus un nas spart, și râse cu

acel răs profund și nepăsător al ei care spunea că se bucură din tot sufletul să-l vadă.

Repetițiile mentale și stresul care îl consumaseră pe Logan în ultimele câteva zile fură înlocuite de speranță. Logan o prinse într-o îmbrățișare de urs, din care ea încercă neconvingător să scape: Logan o învărti într-un cerc complet, iar când îi dădu în sfârșit drumul și se instală o tăcere stingheră, ea îi ciufuli părul iar.

— Dumnezeule, Logan, spuse ea. După mutra ta, ai putea crede că ai venit să mă ceri în căsătorie.

El își trecu mâna prin păr ca să-l aranjeze la loc și, incapabil să-și reprime zâmbetul până la urechi, spuse:

— Poate că într-o zi o s-o fac.

— Da, vezi să nu, spuse ea sec.

Apoi îi dădu un pumn ușor în umărul pe care ducea geanta și continuă:

— Doar atâta poți?

El dădu din cap, cu acel zâmbet larg și stupid încă lipit pe față.

Ea zâmbi, îl luă de braț și îl scoase din mulțime, spunând:

— Mă bucur mult să te văd.

Vocea ei jucăușă, entuziasmul neobișnuit al modului în care îl atingea îl deconcertară pe Logan și, în timp ce mergeau mai departe braț la braț, el se întoarse și o privi în ochi. Ea zâmbi larg, îl strânse în glumă de biceps și apoi își lăsă capul pe umărul lui.

— Ți-e foame? îl întrebă ea. Ne așteaptă un drum lung.

— Am mâncat în avion, spuse el.

Apoi continuă, nedumerit și ezitant:

— Cât de mult poate să dureze până ajungem în Casablanca?

— Nu Casablanca, spuse ea. Tanger.

Ultima hartă pe care o văzuse Logan spunea că Tangerul e la 300 de kilometri nord-est. Încercă să caute motive.

— Tu și cu Noah v-ați despărțit? întrebă el.

Munroe dădu din umeri și se întoarse foarte încet, până ajunse să meargă cu spatele în timp ce vorbea. Îi aruncă încă un zâmbet, iar în acel zâmbet Logan întrevăzu aceeași consternare stranie și elocventă care nu-i dispăruse de pe față de mai bine de cinci ani.

— E greu să spui că un lucru care nu va putea fi niciodată întreg e spart, spuse ea. Dar nu, lucrurile nu s-au schimbat, suntem tot împreună.

Ea zâmbi încă o dată și i se alătură și, în urma ultimei ei replici, povara pe care Logan venise s-o împartă cu ea deveni și mai grea.

El înțelesese din acea privire ceea ce ea nu spusese în cuvinte și se străduia să-și păstreze calmul, să nu arate cât de mult îl șoca acea veste. Continuă să meargă alături de ea, în același ritm pe gresia de la nivelul inferior, de unde luară un tren spre oraș.

— Dar de ce Tanger? întrebă Logan.

— Îmi place acolo, spuse ea.

Cuvintele ei răsunaseră monoton și inexpresiv. Fără umor sau sinceritate; era modalitatea ei indirectă obișnuită de a spune *nu te privește pe tine*, așa că pentru moment el nu mai insistă. Va găsi alt mijloc de a sonda amploarea daunelor din spatele zâmbetului ei, să abordeze altcumva problema, deoarece, atât ca prieten, cât și în calitate de client, trebuia să afle cât de mult putea să forțeze.

Ajunseră la Casa Voyageurs, gara regională, iar acolo Munroe îl conduse prin terminalul răcoros, cu o cupolă

înaltă, spre ghișeul de bilete, unde ea trecu fără dificultate la un dialog în arabă.

Logan îi întinse portofelul și ea i-l împinse înapoi.

— Plătesc eu, spuse ea. Nu e o sumă astronomică.

Cu biletele într-o mână, ea îl prinse de braț și parcurseră interiorul curat și îngrijit spre ieșire, spre tunel și mulțimea derutantă de șine, spre trenul care avea să-i ducă în nord. Încă mai mergeau pe culoar spre compartimentul de clasa întâi când vagonul se puse în mișcare și trenul ieși încet din gară.

Logan se opri și, așa cum făcuse de atâtea ori în anii trecuți, se uită cum peronul se micșorează în depărtare. Șinele, zidurile și construcțiile urbane începură să devină neclare și el se întoarse spre compartimentul de șase locuri gol în care intrase Munroe.

Ea se așeză la fereastră, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși, așa că el își aruncă geanta pe locul lui și se așeză în fața ei. Ea întredeschise ochii și își întinse picioarele, așezându-le între genunchii lui.

— Știi, aș fi putut să vin eu cu avionul în Tanger, spuse el, te-aș fi scutit de drumul dus-întors.

— Dar voiam să petrecem puțin timp noi doi, spuse ea.

El șovăi și lăsă să plutească în aer „de ce”-ul pe care renunță să-l mai rostească.

Ea îi oferise o deschidere, îi dăruise posibilitatea de a se destăinui, de a-i spune în persoană lucrurile pentru care traversase Atlanticul, dar el nu putea. Nu acum. Nu când ea era așa. Avea nevoie de timp ca să se gândească.

Munroe tăcu. Fusese o ezitare ușoară, dar suficientă cât să înțeleagă că ea era de acord. Ea își dădea seama că el amânase mutarea de deschidere și era dispusă să meargă pe mâna lui.